

Četrnaesto je stoljeće, Engleska. U polumračnoj ćeliji pramenovi božanskog tamjana spotiču se u zraku o karče sumpora. Pred očima prestravljene pisarke tridesetogodišnje žensko tijelo znoji se i grči kroz njihaje Mučnikove patnje. Molitvi je udovoljeno. Samotnica Julijana iz Norwicha, po zaslugi svojih zaklinjanja, sudjeluje u Kristovoj mucii. Ova povučeniica pjena je najzapadnijeg vala mističke plime koja se još u dvanaestom stoljeću prelila preko euroazijskog polja. Kroz šesnaest će viđenja, vođena strahotnom bolešću, svjedočiti o zlu kao onome što nije, o Kristu kao Svakčovjeku raspetom na križu, o grijehu kao postaji na stazi, o tajni.

Prijevod izabranih poglavlja rađen je prema osuvremenjenoj inačici srednjoengleskog izvornika (Julian of Norwich, Revelations Of Divine Love, Penguin Books Ltd, Hamanswort, Middlesex, England, 1966), a krhotine koje slijede krhotine su glasa koji i jest uspio kroz sva ta stoljeća prelići se do našeg samo zato što je godina njegove istine ista godini naše - godina je nulta.

Julijana iz Norwicha

Otkrivenje božanske ljubavi

5

I u to vrijeme mi naš Gospodin duhovno pokazao koliko prisno nas ljubi. Vidjeh da je on sve ono što poznajemo kao dobro i od pomoći. U svojoj nas ljubavi on odijeva, omata i obgrljuje; ta nas nježna ljubav sasvim okružuje, da nas nikad ne napusti. Kako ja vidjeh, on je sve što je dobro.

I pokazao mi još jedan mali predmet, veličine lješnjaka, na dlanu svoje ruke, okrugao poput lopte. Pogledah ga zamišljeno te se zapitah: "Što je to?" I odgovor dođe: "To je sve što je stvoreno." Čudih se što i dalje traje i ne raspada se iznenada: bijaše tako malen. I opet moj duh namaknuo odgovor: "Sve postoji, i sad i zauvijek, jer ga Bog ljubi." Ukratko, sve duguje svoje postojanje ljubavi Božjoj.

U tom "malenom predmetu" vidjeh tri istine. Prva je da ga je Bog stvorio; druga je da ga Bog ljubi; i treća je da ga Bog održava. Ali što je on koji je uistinu Tvorac, Čuvar, Ljubavnik ne mogu reći, jer dok se suštinski ne sjedinim s njime, ne mogu nikad naći počinka ili stvarne sreće; drugim riječima, dok se tako s njim ne spojim da nema u potpunosti ničega između mog Boga i mene. Moramo spoznati malenkost svega stvorenog i prepoznati ga kao ništa koje ono jest prije no što budemo u stanju ljubiti i posjedovati Boga koji je nestvoren. To je razlog zbog kojega nam srce ili duša nemaju

mira, jer tražimo svoga počinka u ništavnim stvarima koje ne mogu pružiti zadovoljstvo, a ne tražimo spoznati Boga, svemogućeg, svemudrog, svedobrog. On je istinski počinak. Volja je njegova da ga spoznamo, a njegovo zadovoljstvo da otpočinem u njemu. Ništa manje neće nas zadovoljiti. Nijedna duša ne može otpočinuti dok se ne odvoji od svega stvorenog. Kad se razborito tako odvoji iz ljubavi prema njemu koji je sve, onda tek može ona doživjeti duhovnog počinka.

Bog mi pokaza i zadovoljstvo koje mu pruža jednostavna duša kada stigne do njega, otvoreno, iskreno i čisto. Čini mi se dok promišljam to otkrivenje da duša, kad je Duh Sveti dotakne, čezne za Bogom otprilike ovako: "Bože, iz svoje dobrote daj mi sebe, jer ti si meni dovoljan. Ne mogu ispravno moliti ništa manje, da te budem dostojna. Kad bih molila manje, uvijek bih bila u oskudici. Samo u tebi imam ja sve."

Takve su riječi odista drage duši i vrlo bliske volji i dobroti Božjoj. Jer njegova dobrota omata svako od njegovih stvorenja i sva njegova blagoslovljena djela, vječno i nenadmašno. Jer on sâm je vječnost i stvorio nas je samo za sebe, ozdravio nas svojom blaženom mukom te nas drži u svojoj blaženoj ljubavi. A sve jer je on dobrota.

11

Nakon toga ugledah cijelo Božanstvo usredotočeno takoreći u jednoj jedinjoj točki* te kroz to shvatih da je on u svim stvarima. Pomno promatrah, videći i razumijevajući s tihim strahom.

Razmišljah: "Što je grijeh?"

Jer vidjeh da Bog u biti čini sve, ma koliko malenom ta stvar mogla biti. Uistinu, ništa se ne događa vođeno srećom ili slučajem, već sve biva po predviđanju i mudrosti Božjoj. Izgleda li nam to kao slučaj ili sreća, to je stoga što smo slijepi i kratkovidni. Stvari koje mudra Božja predznaja vidje prije stvaranja i koje tako pravo, dostojno i postojano privodi njihovu pripisanu cilju u pravo vrijeme, razbijaju se iznenada o nas i zatječu. A zbog te sljepoće i nedostatka predviđenja kažemo da su slučajnosti i zgodici. Ali nisu takvima našem Gospodinu Bogu.

* *Ovaj iznenađujući, ali ne i neuobičajeni mistički simbol, predstavlja πτομτα; npr: Božju središnjost - on je središnja točka kruga bića i sve ovisi o njemu; Božju netvarnost - točka ne može imati tvarnu bit; Božju nemjerljivost - ne da se izmjeriti; Božje jedinstvo - točka je jedno.*

Slijedi iz toga da moramo prihvatiti kako je sve što je učinjeno dobro učinjeno, jer je naš Gospodin Bog onaj koji to čini. Kako Bog djeluje u svojim stvorenjima bi mi pokazano tom prilikom; ne kako ona djeluju u sebi samima. Bog je žarišna točka svega i on sve to čini. A bijah sigurna da ne čini nikakva grijeha!

Otud zaključih da grijeh nije stvar koju činimo, nije djelo, jer u svemu što bijaše *učinjeno* ne bi prikazan nikakav grijeh. Nije potrebno da se dulje tomu čudim, već ću se okrenuti Bogu, očekujući njegovo objavljenje. U toj mjeri, dakle, bijaše mojoj duši prikazana pravičnost Božjih čina.

Postoje dvije dobre stvari u vezi s pravičnošću. Ispravna je i savršena je, poput svih djela našeg Gospodina Boga. Ne trebaju joj ni milosrđe ni milost jer su i oni pravični. Ništa ne manjka.

I opet jednom Bog udijeli otkrivenje; ugledah grijeh u svoj svojoj ogoljenosti, kao što ću kasnije ispriповijedati; u koje su uključeni njegovo milosrđe i milost.

To mi je viđenje pomoglo da shvatim kako naš Gospodin želi da duša doista bude okrenuta k njemu pa da promatra njega i sva njegova djela općenito. Jer ona su u potpunosti dobra. Sve što on čini utješno je i ushićujuće, te pruža silnu utjehu onoj duši koja se okrene od slijepog razmatranja stvari koje su puko ljudske da bi razmatrala radije milinu Božju. Čovjek će držati kako su neke stvari dobro učinjene, a druge će držati zlima, ali naš ih gospodin ne vidi tako. Jer kako je sve naravne stvari stvorio Bog, sve što je učinjeno na neke je načine stoga Božje djelo. Nije teško uvidjeti da je najbolje djelo učinjeno dobro, tako je upravo dobro učinjeno i najmanje djelo. Sve je to u skladu s naravi i namisli koju je Bog odredio za sve otprije stvaranja. Nema drugog činitelja do njega.

Vidjeh potpunom izvjesnošću da on nikada ne mijenja svoju nakanu ni u čemu ma što to bilo i da nikad neće. Po njegovom poređaju sve mu je od početka poznato. Sve bijaše uređeno prije no što i jedna stvar bi stvorena i tako je zauvijek imalo ostati. Ništa neće promašiti njegovu nakanu. Sve je stvorio u obilnoj dobroti te je stoga Trojstvo zauvijek zadovoljno onime što je učinio.

Sve mi to pokaza na moju veliku radost, kao da kaže: "Gledaj, ja sam Bog. U svemu sam. Sve činim! Nikada ne prestajem podupirati svoje djelo i nikad neću. Sve vodim k cilju koji od početka dosudih za nj onom istom silom, mudrošću, i ljubavlju kojom ga stvorih. Kako išta može biti pogrešno?"

Na takav način poduči moju dušu to viđenje, moćno, mudro, i s ljubavlju. I vidjeh odista da ne mogu učiniti ništa nego da ga prihvatim; i tako i postupih, uz silno štovanje i radost u Bogu.

Nakon toga ukaza se naš Gospodin u slavi još većoj no što bijah ranije vidjela - tako mi izgledaše. Time bijah podučena da nam duša ne može nikad naći počinka dok ne stigne k njemu te ga spozna kao puninu radosti, dobrohotnog i obzirnog, blaženog i život uistinu. I kaza opet i opet: "Ja sam onaj; ja sam onaj; ja sam onaj koji je najuzvišeniji; ja sam onaj kojega ljubiš; ja sam onaj u kojem uživaš; ja sam onaj kojega služiš; ja sam onaj za kojim čezneš, za kojim žudiš; ja sam onaj kojeg imaš na umu; ja sam onaj koji jest sve. Ja sam onaj kojega Sveta Crkva propovijeda i naučava; ja sam onaj koji ti se ovdje ukaza."

Opseg onoga što imaše za reći bijaše sasvim izvan moje sposobnosti razumijevanja ili dokučivanja. Kako ja vidim, njegove riječi su najveće koje se mogu izreći, jer obgrljuju... ne mogu iskazati! Sve što znam jest to da radost koju vidjeh u tom otkrivenju nadilazi sve što bi srce ushtjeti moglo ili duša poželjeti. Neka stoga ne budu te riječi zabilježene ovdje, već neka ih svatko primi kako ih je naš Gospodin namjerio, u skladu s milošću koju mu Bog dodijeli za razumijevanje i ljubav.

30

Dade mi razumjeti da u tim stvarima postoje dva dijela. Jedan se dio tiče našeg Spasitelja i našeg spasenja. Nema nikakve tajne po tom dijelu - jasan je, krasan, divan i obilat. Svatko sadašnje i buduće dobre volje uključen je u nj. On nam je suđen i k njemu nas Bog privlači; u njemu nas se savjetuje i u njemu nas se podučava, iznutra po Duhu Svetom, a izvana kroz istu milost po Svetoj Crkvi. U ovome nas naš Gospodin želi vidjeti uposlenima: uživanju u njemu, kao što on uživa u nama. Što potpunije učinimo tu istinu svojom vlastitom, s poniznošću punom poštovanja, to veću hvalu dobivamo od njega i veću dobit za sebe. Otud, takoreći, uživamo mi svoj dio svojega Gospodina.

Drugi nam je dio potpuno skriven jer je povezan sa svim onim što se ne tiče našeg spasenja. To je osobna stvar našeg Gospodina i kraljevska je povlastica Božja da bude neometan u onome što je njegova osobna stvar. Nije na njegovom sluzi, poslušnom i punom štovanja, da uopće zavirkuje u te tajne. Istina, naš je Gospodin sućutan i samilostan prema onima od nas koji nas upošljavaju time. Ipak sigurna sam da bismo, kad bismo uvidjeli koliko bi godilo njemu a koristilo nama da se suzdržimo od toga, stali. Čelja svetaca na nebu jest jedino da spoznaju one stvari koje im naš Gospodin želi pokazati. Njihovom ljubavlju i njihovom čežnjom podjednako vlada Gospodinova volja. A to treba biti i naša volja, poput njihove. Tada ne bismo željeli ni žudjeli ni za čim no Gospodinovom voljom, upravo kao što oni čine. Jer u Božjoj namisli oni i mi imamo biti isti.

I ovdje me se podučiti da vjerujem i da se radujem jedino u našem blaženom Spasitelju, Isusu i u bilo kakvim okolnostima.

38

Nadalje pokaza Bog kako grijeh ne treba biti nikakvom sramotom čovjeku, već može biti čak i dragocjen. Jer kao što svaki grijeh ima svoju odgovarajuću kaznu, jer je Bog istinit, može tako ta ista duša znati da svaki grijeh ima svoj odgovarajući blagoslov, jer je Bog ljubav. Kao što se različiti grijesi kažnjavaju različitim kaznama ovisno o njihovoj ozbiljnosti, mogu tako biti oni i nagrađeni različitim radostima na nebu ako su donijeli kaznu i ožalošćenost duši na zemlji. Jer je duša koja dolazi na nebo Bogu mila, a to je mjesto tako sveto da dobrota Božja neće nikada dozvoliti duši koja ondje dospije da je zgriješila a da joj taj grijeh ne bude nadoknađen. Svagda poznat, biva on blaženo nadoknađen Božjom nenadmašnom dostojnošću.

U tom viđenju bijaše moj duh uzdignut na nebo i Bog me obradova podsjećajući me na Davida i nebrojene druge u Starom zavjetu, i na Mariju Magdalenu, Petra i Pavla, i Tomu u Novom; i na sv. Ivana iz Beverleya i bezbrojne druge. Podsjeti me kako crkva na zemlji zna da bijahu grešnici, pa ipak ih se zbog toga ne prezire, već prije te stvari iziđoše nekako na njihovu slavu. Usrdnost koju im naš Gospodin ukazuje ovdje odražava dijelom što će im ondje pokazati u potpunosti. Jer ondje ono što grijeh oslikava biva preobraženo u nešto slavno.

Sv. Ivana iz Beverleya pokaza naš Gospodin živo, utjehu nam jer bijaše tako jednostavan i neusiljen, što dozva u sjećanje činjenicu da bijaše bliski susjed i poznanik. Bog ga zvaše, preveselo, "sv. Ivan iz Beverleya" baš kao i mi, pokazujući kako ga vidi kao uzvišenog sveca na nebu i blaženog. Istovremeno napomenu kako u svojim mladim i nježnim godinama bijaše on vrlo dragim slugom Božjim, koji je najsilnije ljubio i bojao se Boga. Pa ipak Bog pripusti da padne, mada ga u svojem milosrđu čuvaše od propasti i uzmarka. Potom ga Bog uzdignu do mnogo veće milosti i zbog poniznosti i skrušenosti njegova života na nebu mu je Bog udijelio mnoge radosti, veće čak od onih koje bi bio imao da ne bje nikad pao. A Bog pokazuje da je to istina kroz mnoga i neprestana čuda koja njegovo tijelo čini danas. Sve nas to raduje i veseli i ispunja ljubavlju.

44

U svim tim otkrivenjima Bog često pokaza da čovjek izvršava Božju volju i svagda izražava njegovu dostojnost. Što jest to djelo odista, bje pokazano u prvom otkrivenju, u onom čudesnom primjeru djelovanja istine i mudrosti u duši naše blažene Gospe sv. Marije. Na koji način vidjeh da se to događa, nadam se da ću pokazati, milošću Božjom.

Istina vidi Boga: mudrost je zagledana u Boga. A ove dvije stvaraju treći, sveti, zadivljen užitak u Bogu, koji je ljubav. Gdje odista postoji istina i mudrost, ondje je i ljubav, izvirući iz obiju. A sve od Boga proizišlo: jer on je vječna vrhovna istina, vječna vrhovna mudrost, vječna vrhovna ljubav, nestvorena. Čovjekova duša je Božja tvorevina i posjeduje slična svojstva (samo ova su stvorena) i uvijek čini ono za što je stvorena: vidi Boga, zagledana je u Boga i ljubi Boga. A Bog uživa u svom stvorenju; i njegovo stvorenje u Bogu, zanavijek se diveći. I u tom divljenju ono vidi svog Boga, svog Gospodina, svog Tvorca tako uzvišenim i velikim i dobrim da pri usporedbi stvorenje izgleda kao ništa. Pa ipak sjaj i jasnoća istine omogućuju mu da vidi i spozna da je stvoreno za ljubav; i u toj ga ljubavi Bog zanavijek čuva.

54

I zbog svoje velike i vječne ljubavi prema čovječanstvu, Bog ne pravi razlike u ljubavi koju gaji prema blagoslovljenoj duši Kristovoj i onoj koju gaji prema najnižoj duši koja ima biti spasena. Sasvim je lako vjerovati i uzdati se da je blagoslovljena duša Kristova najistaknutija u veličanstvenom Božanstvu, i doista, ako valjano razumijem našeg Gospodina, ondje gdje se nalazi njegova blagoslovljena duša, ondje se također, u podstojku, nalaze sve duše koje će on spasiti.

Kako bismo li se silno trebali radovati što Bog nastava našu dušu! Još i više što naša duša nastava Boga! Naša stvorena duša ima biti Božjim obitavalištem: a dušino obitavalište ima biti Bog, koji je nestvoren. Velika je stvar znati u našem srcu da Bog, naš Tvorac, nastava našu dušu. Još i veća je znati da naša duša, naša stvorena duša, obitava u podstojku Božjem. Od tog podstojka, Boga, mi jesmo ono što jesmo!

Ne mogah vidjeti razlike između Boga i našeg podstojka: bijaše sav Bog, da tako kažem. Pa ipak moj je um razumio da je naš podstojak u Bogu. Drugim riječima, Bog je Bog, a naš podstojak njegova tvorevina. Jer svemoguća istina Trojstva jest naš Otac: on nas stvara i čuva u sebi; duboka mudrost Trojstva jest naša Majka u kojoj smo umotani; velika dobrota Trojstva jest naš Gospodin, a umotani smo i njime, a on nama. Podjednako smo umotani u Ocu, u Sinu, i u Duhu Svetom. A Otac je

umotan u nas, Sin također, a isto tako i Duh Sveti: sva moćnost, sva mudrost, sva dobrota - jedan Bog, jedan Gospodin.

Krepost koja je naša vjera izvire iz naše temeljne naravi i stiže u našu dušu kroz Duha Svetog. Kroz tu krepost stižu k nama sve kreposti i bez nje ne može nitko biti krepostan. Naša vjera nije ništa drugo no pravo razumijevanje, i istinsko vjerovanje, i sigurno pouzdanje da smo s obzirom na svoje bitno biće mi u Bogu, a Bog u nama, iako ga ne vidimo. Ta krepost, i sve ostale koje iz nje izvire, kroz poređaj Božji izvodi velike stvari u nama. Jer Krist u svom milosrđu djeluje u nama, a mi milostivo surađujemo s njime kroz dar i moć Duha Svetoga. To nas čini Kristovom djecom i kršćaninom u našem življenju.

67

Tad mi naš Gospodin otvori duhovne oči te mi pokaza dušu usred mog srca. Duša bijaše velika kao da je kakav vječan svijet i kakvo blagoslovljeno kraljevstvo uz to. Njeno stanje pokazivaše da se radi o preuzvišenom gradu. U njegovoj sredini sjeđaše naš Gospodin Isus, Bog i Čovjek, divna izgleda i silna stasa, najveći među biskupima, najdostojanstveniji među kraljevima i najštovaniji Gospodin. I vidjeh ga svečano odjevenog. Najveličanstvenije je posjednut u duši, u pravičnome miru i spokoju. Njegovo Božanstvo upravlja i podržava i nebo i zemlju, i sve što postoji, i vrhovno je u moći, mudrosti i dobroti. Niti će napustiti mjesto koje zauzima u našoj duši zauvijek - kako ja vidim. Jer u nama je on sasvim kod kuće i ima svoje vječno obitavalište.

U tome očitova ono duboko zadovoljstvo koje nalazi u stvaranju čovjekove duše. Otac bi itekako imao moć da stvori, Sin bi itekako mogao stvoriti, Duh Sveti bi itekako stvorio čovjekovu dušu. I tako bi učinjeno. I tako eto blagoslovljeno Trojstvo zauvijek uživa u stvaranju čovjekove duše. Prije no što nastaje vrijeme, on vidje u čemu će vazda uživati. Sve što je stvorio otkriva njegovo Gospodstvo. Razumijevanje toga bi udijeljeno prisposodobom o čovjeku kome bi dozvoljeno da vidi velike odličnosti i kraljevstva koja posjedovaše neki kraljević. Kad vidje sva manja blaga, bijaše, diveći se još uvijek, potaknut da traga najviše za samim domom kraljevića, znajući, posve pravo, da će to biti najveličanstvenije od svih mjesta. I tako razumjeh istinu da naša duša nikad ne može naći svog počinka u manjim stvarima. Kad biva uzdignuta nad stvorene stvari i okrene se sebi, ne može i dalje biti zagledana u sebe, već se cijeli njen pogled blaženo zaokupi Bogom svojim Tvorcem koji obitava u njenoj nutрини. Jer čovjekova duša je Božje istinsko obitavalište. Najveće svjetlo koje najsjajnije bliješti u

tom gradu jest, kako ja vidim, veličanstvena ljubav našeg Gospodina. Što li nas veće može nagnati da uživamo u Bogu no da vidimo kako on uživa u nama, najvišem od svih svojih djela? Jer vidjeh u tom istom otkrivenju kako blagoslovljeno Trojstvo da je moglo čovjekovu dušu stvoriti boljom, ljepšom, plemenitijom no što ju je učinio, ne bi bilo moglo biti, kao što je bilo, sasvim zadovoljno stvaranjem svoje duše. I on hoće da naša srca budu uzdignuta visoko iznad zemaljskih dubina i ispraznih žalosti i uživaju u njemu.

83

U nekoj mjeri i dotakoh, i vidjeh, i osjetih tri Božja pridjevka, i o njima ovisi snaga i učinkovitost cijelog otkrivenja. Javlja se u svakom otkrivenju, a naročito u dvanaestom, gdje se često kaže: "Ja sam onaj." Ovo su ti pridjevci: život, ljubav i svjetlost. U "životu" nalazi se ta čudesna prisnost, u "ljubavi" ta nježna usrdnost, a u "svjetlosti" naša vječna narav. To troje opstoji u jednoj dobroti; kojoj dobroti bi moj vlastiti razum da se sjedini, privijajući se uza nju svom svojom snagom. Promatrah u poštovanju i strahu, silno se diveći kako samom prizoru tako i osjećaju slatke usklađenosti što je našem razumu biti u Bogu. Znala sam da je to najveći dar koji smo ikad primili i to utemeljen u našoj naravi.

Naša vjera je svjetlost koja nam na naravan način stiže od njega koji je naš vječni Dan, naš Otac i naš Bog. Po toj svjetlosti nas Krist, naša Majka i Duh Sveti, naš dobri Gospodin, vode kroz ove prolazne godine. Svjetlost je odmjerena našim pojedinačnim potrebama dok se suočavamo sa svojom noći. Zbog svjetlosti živimo: zbog noći trpimo i ojađeni smo. Kroz taj jad zavređujemo nagradu i hvale od Boga! Uz pomoć milosrđa i milosti, sasvim voljno spoznajemo svoju svjetlost te se uzdajemo u nju i s njom razborito i čvrsto idemo naprijed. Kad skončamo s jadom, naše će oči iznenada biti prosvjetljene i u bliješućem sjaju te svjetlosti savršeno ćemo progledati. Jer naša svjetlost nije nitko drugi do Bog naš stvoritelj i Duh Sveti, u našem Spasitelju, Kristu Isusu.

Uvidjeh tako i razumjeh da je vjera naša svjetlost u tami, a naša svjetlost je Bog, Dan vječni.

86

Ova knjiga bi započeta darom i milošću Božjom. Ne mislim da je već gotova. Svi mi trebamo se moliti Bogu za milosrdnost. Bog djeluje u nama, pomažući nam da mu zahvaljujemo, vjerujemo i uživamo u njemu. Tako hoće dobri naš Gospodin da se molimo. To razumjeh kao njegovu poruku od

početka do kraja, a naročito kad izgovori one slatke, razveseljavajuće riječi: “Ja sam temelj tvoje molitve.” Zнала sam uistinu da je razlog zbog kojeg naš Gospodin to pokaza taj što želi da to bude spoznato bolje no što jest. Upravo nam putem našeg poznavanja toga daje on milost da ga ljubimo i držimo se za nj. Na svoje nebesko blago na zemlji on gleda s toliko ljubavi da želi da primimo još i veću svjetlost i utjehu u radostima neba. Tako on odvlači naša srca od žalosne tmice u kojoj žive.

Od vremena kada te stvari bijahu prvi puta otkrivene često željah saznati koja bijaše poruka našeg Gospodina. Tek mi nakon više od petnaest godina bi odgovoreno u mom duhovnom razumijevanju. “Htjela bi saznati poruku našeg Gospodina u tome? Dobro je znaj. Ljubav bijaše njegova poruka. Tko ti je pokaza? Ljubav. Što ti on pokaza? Ljubav. Zašto je pokaza? Zbog ljubavi. Privini se uz to i spoznat ćeš i razumjeti ljubav sve više i više. Ali nećeš spoznati ili naučiti ništa drugo - nikad!”

Saznah tako da ljubav bijaše poruka našeg Gospodina. I jasno vidjeh, kako ovdje tako i drugdje, da nas prije no što nas ikad stvori, Bog ljubljaše; i da njegova ljubav nije nikad posustala, niti ikada hoće. U toj su ljubavi učinjena sva njegova djela i u toj je ljubavi svemu odredio da nam služi; i u toj ljubavi naš život je vječan. Početak nam bješe onda kad bijasmo stvoreni, ali ljubav u kojoj nas stvori nikad nije imala početka. U njoj mi imamo svoj početak.

Sve ćemo to vidjeti u Bogu zauvijek. Udijelio to Isus.

Amen.

Preveo s engleskoga:

Igor Grbić

Izbor priredio:

Tomislav Bogdan